

Matkailu avartaa – myös Paavolaisia

 # Paavolaisten sukukokous Terijoella 2018 # suku # karjala # entinen Neuvostoliitto # kaikki portaat eri korkuisia #rakennustarvikkeiden markkinat # viihtyminen # tutustuminen # paleleminen # miksei mitään ole ruskistettu # tällä hautausmaalla on neljänlaisia vainajia # Kustaa Vaasa vai oliko se Katariina Suuri # mistä sä sait noin kätevän muovipussin # Hilda: "Jotenki toi pyöree torni on jäänyt matalaks!" #

Nämähän ovat yksilöitä. Sukukokoukset nimittäin. Tänä vuonna oli valittu aiheeksi matka Kannakselle ja tästä päätöksestä seurasi melkein kaikki muu. Asuminen Terijoella ja sieltä tehtävät bussimatkat Vuottaalle ja muihin suvun merkittäviin paikkoihin.

Minun amatöörin silmiini näytti siltä, että tällainen matka voitiin tehdä suunnilleen viimeisen kerran. Siinä missä ennen oli ollut Paavolaisten peltoja, oli nyt Pietarin vastarakennettu lähiö. Kun haluttiin etsiä vanhaa talonpaikkaa rannasta, oli vastassa kaksimetrinen aita ja lukitut portit. Missä vielä oli sattumalta rakentamaton paikka, oli siinä tiheinen pusikko ja ojassa törröttivät myrkkypuut. Suur-Kultalan talo kyllä nähtiin, mutta koskemaan ei päässyt.

Kannas on vaurastunut. Kaikkialla rakennetaan ja moottoritie, joka vie Pietariin alle tunnissa on viittä vaille valmis. Siinä maisemassa eivät elä 1700-luvun Paavolaiset tai heidän peltonsa, jatkossa meidän on tutustuttava heihin muilla tavoin. Ehkä hologrammeina?

Yleensä ottaen tällä reissulla tuntui olevan kivaa. Oli vähän ikähaitariakin. Tulevaisuutta ajatellen kaivattaisi ehkä muutakin yhteistä ohjelmaa kuin bussissa istuminen. Yhteinen illallinen, jossa kaikki olisivat vaikkapa esittäytyneet. Pelkkä sukuhaarojen luetteleminen on aika ankeaa, kun ollaan sentään kaikki jonkun nimisiä ja jossain kaupungissa asuvia ja jonkun ammatin harjoittajia tai opiskelijoita.

Suvun kokeneiden konkareiden on ehkä vaikea kuvitella kuinka vähän nuoriso tietää Karjalasta, Kannaksesta, omista perhekunnistaan ja Suomen historiasta yleensä. Sukukartta ehkä osoittaa pikemminkin sen, kuinka vähän meillä on yhteistä, kun vaikkapa viimeinen yhteinen esi-isä löytyy 1700-luvulta, kolmesataa vuotta sitten. Mutta siltikin meitä voi yhdistää joku muu, kiinnostus historiaan ja perheeseen. Uuskielen mukaisesti puheenjohtaja tiesi: olemme samaa etnistä ryhmää.

Mutta jatketaan tästä. Meidän perheen nuoriso kyllä sinänsä kannatti matkoja jatkossakin, koska niillä on kivaa, mutta Geliuksen ruoka ja tilat olivat pettymys. Tasapainottelu hinnan ja laadun suhteen on vaikeaa ja sukulaisilla on siinä erilaisia intressejä.

Olin eräässä elämäni kohdassa koulutus suunnittelija ja myöhemmin suoritin opettajan pakolliset pedagogiset opinnot. Vähän näistä ammentaen olen suunnitellut seuraava sukukokouksen.

Aiheena olisivat Paavolaisen naislinjat. Joku historioitsija voisi puhua yleisemmin naisten aseman muuttumisesta, mutta varsinaisesti asiaa lähestyttäisi kolmen Paavolaisen tyttären elämäkertojen kautta. Ensimmäinen olisi elänyt 1700-luvulla, toinen olisi elänyt 1800-luvulla ja kolmas olisi elänyt 1900-luvulla. Jokaisen elämäkerran voisi esitellä eri ihminen, ettei tulisi liikaa hommaa kenellekään. Oheistoimintoja! Reseptienvaihtoa, kaurakiisseliä terästettynä valkosipulilla ja inkiväärillä, sukkien ja tumpujen myymistä itseltä toiselle ja takaisin, Katri Veltheimin muistelmien näköispainos tai äänikirja. Karaoke!

Entä paikka? Kun Kannas nyt on Pietarin esikaupunkia, niin kokoonnuttaisiinko ihan vaan Viipurissa, karjalaisten kaupungissa? Syötäisiin jätskiä torilla, eikä olisi kiire minnekään.

Paula Koskimäki

(Jaakon tytär Paavolainen)